

A Fővárosi Ítéltábla a Tunyoginé dr. Gálik Ágnes ügyvéd (.....) és a Bódis Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző dr. Harmos Viktória ügyvéd) által képviselt (.....) felperesnek a Rédei és Pál Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző dr. Pál Tibor ügyvéd) által képviselt (.....) alperes elleni tulajdonjog megállapítása iránti perében a Fővárosi Törvényszék 2013. november 5-én kelt 17.G.40.479/2012/35. számú ítéletével szemben a felperes és az alperes fellebbezése folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy a Nógrád megyei Kormányhivatal Balassagyarmati Járási Hivatalát keresi meg a gépjárművek vonatkozásában a felperes közúti közlekedési nyilvántartásba tulajdonosként bejegyzése iránt.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 130.000 (százharmincezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget, az államnak külön felhívásra 840.000 (nyolcszáznegyvenezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 396.000 (háromszázkilencvenhatezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A felperes 1998-ban, az alperes 1996-ban alakult társaság, egymással üzleti kapcsolatban álltak. Mindkét társaság tulajdonosai és ügyvezetői a családból kerültek ki.

A felperes 2008. április 17-től, az alperes 2008. április 24-től felszámolás alatt áll. A felszámolást megelőzően a felperes ügyvezetője 2000. június 1-jétől 2007. október 8-ig, ezen időponttól 2008. április 17-ig (jelenlegi neve) volt, az alperesé 1997. március 20-tól 2008. április 24-ig (.....), míg 2003. október 19-től 2008. április 24-ig is. és 2007-2008-ig házastársak voltak.

A felek a tevékenységükhöz különböző - KOMATSU, CATERPILLAR típusú munkagépeket használtak, melyeket a felszámolási eljárások kezdő időpontjában a felperes tartott a birtokában.

A per tárgyát képező munkagépek 2002-ben kaptak rendszámot és forgalmi engedélyt, a forgalmi engedélyekbe üzemben tartó tulajdonosként az alperes került bejegyzésre.

A bejegyzés alapját minden esetben egy 2002. május 23-án kelt, a Balassagyarmati Okmányirodához benyújtott nyilatkozat képezte, mely szerint az (alperes) ügyvezető igazgatója, teljes felelősséggel úgy nyilatkozott, hogy a megjelölt lassújármű az tulajdonát képezi.

A Nyilatkozaton aláírás szerepel.

A felszámolási eljárások során a felek felszámolói 2010. április 19-én a perbeli 8 db gép tulajdonjogának rendezéséről megállapodást írtak alá. Ebben rögzítették, hogy a gépjármű nyilvántartásba tévedés folytán került az alperes bejegyzésre, mivel azok ténylegesen a felperes tulajdonát képezi. Ezt az alperes felszámolója a megállapodás 5. pontjában elismerte, és hozzájárult a tulajdonjog bejegyzéséhez, illetve átvezetéséhez a hatósági nyilvántartásban.

Ezt megelőzően az alperes felszámolóbiztosza az okmányirodához címzett, 2009. március 23-án kelt levélben is kérte ezen 8 db jármű esetén a felperes tulajdonjogának bejegyzését.

Az okmányiroda felperes tulajdonjogát ennek alapján nem jegyezte be, erre tekintettel 2011. október 10-én a felek között újabb megállapodás jött létre a gépek tulajdonjogának rendezéséről, amelyben rögzítették, hogy az okmányiroda elzárkózott a gépjármű nyilvántartás kijavításától, ezért megállapodtak, hogy az általuk képviselt cégek tulajdonát képező, de a másik cég nevén nyilvántartott eszközök értékesítése során együttműködnek, közreműködésükért díjat nem számolnak fel, de az értékesítéssel kapcsolatos kiadások, illetve a tényleges vételárak a tényleges tulajdonost illetik meg.

Az alperes ennek alapján pályázatot hirdetett, majd a felek között vita alakult ki, mivel a felperesi felszámoló a gépek térítésmentes őrzéséről és tárolásáról gondoskodó vállalkozás javára szerződéssel elővásárlási jogot biztosított.

A gépek közös értékesítésére nem került sor.

A felperes 2012. március 22-én előterjesztett, utóbb pontosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy a KOMATSU WB97 S-2 típusú forgalmi rendszámú, KOMATSU SK07J típusú forgalmi rendszámú, KOMATSU SK07J típusú forgalmi rendszámú, KOMATSU SK07J típusú rendszámú, KOMATSU WB97

S-2 típusú forgalmi rendszámú, CATERPILLAR 216 típusú forgalmi rendszámú, CATERPILLAR 216 típusú forgalmi rendszámú, CATERPILLAR 216 típusú forgalmi rendszámú, a KOMATSU SK07J forgalmi rendszámú, KOMATSU WB97S forgalmi rendszámú, a KOMATSU WB97R típusú forgalmi rendszámú és a KOMATSU WB97 R2 típusú forgalmi rendszámú és egyéb azonosítási adatokkal megjelölt 12 darab munkagép a tulajdonát képezi. Kérte az okmányiroda megkeresése útján a gépek tulajdonjogának nevére történő bejegyzésének átvezetését a gépjármű nyilvántartásban, valamint alperes perköltségben marasztalását. Kereseti kérelmének jogalapjaként a Ptk. 198. § (1) bekezdését jelölte meg hivatkozva a cégek között létrejött megállapodásokra, amelyek során alperes maga is elismerte a felperes tulajdonjogát. Keresetét a Pp. 123. §-a alapján arra tekintettel terjesztette elő, hogy bár a gépeket és azok okmányait birtokában tartja, az alperes szerződésszegő magatartása miatt nem tud a tulajdonjogából eredő rendelkezési jogával élni, a gépek szabályszerű értékesítéséről nem tud gondoskodni, azok vételárához nem tud hozzájutni. Előadta, hogy a keresettel érintett gépek nem képezik az alperes felszámolási vagyonát. A felek között kialakult konstrukció szerint a munkagépeket az alperes vette tartós bérletbe, és a bérleti időszak lejártát követően pedig nem az alperes, hanem maga vásárolhatta meg azokat a tulajdonosoktól, a-tól és a-tól maradványértéken, majd alperes azokat tőle bérelte. Okiratokat csatolt annak igazolására, hogy a felszámolási eljárás előtti napra készített tárgyi eszköz leltáríven a perbeli gépjárművek nagy része szerepelt, a KOMATSU típusú gépek egy részét 2005 novemberében kelt adásvételi szerződéssel, míg a CATERPILLAR típusú gépeket 2003 májusában kelt szerződéssel szerezte meg. Annak ellenére, hogy a forgalmi engedélybe alperes üzemben tartóként került bejegyzésre, a forgalmi engedély adatai az alperes tulajdonjogát nem támasztják alá. Hivatkozott arra is, hogy a 2002. május 23-án kelt Nyilatkozat nem alkalmas az alperes tulajdonjogának bizonyítására, és az eljárás során tett tanúvallomások és bizonyítékok alapján igazolást nyert az is, hogy azt ténylegesen nem is az alperes akkori ügyvezetője írta alá. A bejegyzés alapját képező hamisított okirat alkalmatlan arra, hogy hitelesen tanúsítson bármit, ezért megdőlt a nyilvántartáshoz fűződő jogi vélelem. Ennek alapján a közhiteles nyilvántartás adatait nem lehet figyelembe venni, de a bejegyzés alapját képező Nyilatkozat aláírása esetén sem lenne alkalmas az alperes tulajdonjogának bizonyítására. A tulajdonjogát alátámasztja a birtoklás ténye is. Hivatkozott a Ptk. 118. §-ában foglaltakra, amelynek értelmében a kereskedelmi forgalomban jóhiszeműen vásárolta meg a gépeket, így tulajdonszerzése nem vonható kétségbe, ebben az esetben az eladó cégek (.....,) tulajdonjogát sem kell bizonyítani. A felperes csatolta a 2002 júniusában kiállított jármű forgalmi engedélyeket, melyekben tulajdonosként az alperes került bejegyzésre. Utalva arra, hogy mind a saját mind pedig az alperes iratanyaga hiányos és rendezetlen, annak igazolására, hogy a KOMATSU típusú , -....., -....., -..... és -..... forgalmi rendszámú földmunkagépeket (kereset 1-5. tétel) a-tól vásárolta meg 2005. november 30-án kelt szerződést, 2005. november 29-i keltezésű átadás-átvételi jegyzőkönyvet, 2007. június 19-én kelt számlát, egy 2009. január 9-én kelt megállapodást és ehhez kapcsolódó 2009. január 15-én kelt számlát csatolt azzal, hogy ezen utóbbi számla

6.999.600 forint összegét a felszámolási eljárás alatt fizette meg, s ezzel szerezte meg a gépek tulajdonjogát.

A 2009. január 9-i megállapodásban a és a felperes rögzítették, hogy közöttük 2005. november 30-án a felsorolt gépekre a vételár teljes összegének megfizetéséig tulajdonjog fenntartással adásvételi szerződés jött létre. A felperes a vételár megfizetésére vonatkozó kötelezettségét nem teljesítette. A az elállását visszavonta, s az eredeti adásvételi szerződést hatályosították.

Annak igazolására, hogy a CATERPILLAR 216 típusú, és a YEH 449 típusú munkagépet (kereset 6-8. tétel) a-tól vásárolta, a által 2003. május 20-án kiállított számlát, valamint részéről az alperes felé 2004. január 8-án kiállított bérleti díj számlát csatolt.

Benyújtotta tovább a 2002. március 5-én kelt nyilatkozatát, melyben, mint bérbeadó úgy nyilatkozott, hogy a KOMATSU gyártmányú WB 97 R típusú munkagép üzemben tartási jogának gyakorlásáról az alperes bérlő javára lemond.

Az alperes a kereset elutasítását, felperes perköltségben marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felszámoló által kötött megállapodás semmis, mivel azok a felszámolóbiztosra megtévesztésével jöttek létre. A közhiteles gépjármű nyilvántartásba bejegyzett üzembentartói tulajdonjogára figyelemmel a felperes köteles bizonyítani tulajdonjogát, amelyet önmagában vele 2010-ben és 2011-ben kötött megállapodások nem igazolnak, és nem keletkeztetnek jogcímet a tulajdonszerzésre. A felperes birtoklását a felszámoló vitatta, megkísérelte az ingóságok birtokba vételét, melyre tekintettel a felek között birtokvédelmi eljárás is indult. Hangsúlyozta, hogy a közhiteles közúti nyilvántartás alapján a gépjárművek a tulajdonában állnak, a közhitelesség elvéből kiindulva ellenkező bizonyításáig ezeket a tényeket helyesnek kell elfogadni, vélelmezni kell, hogy az ott bejegyzett jog azt illeti, aki a nyilvántartásban jogosultként szerepel. Nem vitatta, hogy a bejegyzés alapját a fellelhető iratok szerint egy nyilatkozat jelentette, azonban érvelése szerint ez a bejegyzés hatályán és az ahhoz kapcsolódó vélelmen nem változtat. Érvelése szerint a felperesnek nemcsak a bejegyzett tulajdonjogra vonatkozó vélelmet kell megdöntenie, hanem saját tulajdonjogát is igazolnia szükséges, így amennyiben azt állítja, hogy azokat különböző gazdasági társaságoktól adásvételi útján szerezte, úgy az eladó tulajdonjogát is bizonyítania kell. Vitatta a Ptk. 118. §-ának alkalmazhatóságát a felperes jóhiszeműségének hiányára tekintettel. A 2002. május 23-i nyilatkozaton lévő aláírás valóságának igazolására írásszakértő bevonását kezdeményezte.

Az elsőfokú bíróság a Közigazgatási és Elektronikus Közszolgáltatások Központi Hivatalától (KEKKH) beszerezte a vitatott bejegyzések alapját képező okiratok (okmánytári alapíratok) másolatait, és tanúbizonyítást folytatott.

(Az elsőfokú bíróság 2012. október 2-án 6. sorszámú jegyzőkönyvbe foglaltan tájékoztatta a felperest, hogy őt terheli annak bizonyítása, hogy a 12 megjelölt

gépjármű tulajdonát képezi, majd a Nyilatkozat ismeretében a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatását úgy pontosította, hogy annak a bizonyítása, hogy az alperes 2002-ben tulajdonosa lett ezeknek a perbeli munkagépeknek, az alperes bizonyítási kötelezettségét terheli, figyelemmel a legutóbbi KEKKH által megküldött nyilatkozatra.

A 2013. február 21-én kelt 16. sorszámú jegyzőkönyvbe foglaltan pedig arról adott tájékoztatást, hogy a 2002. május 23-i nyilatkozat tekintetében annak bizonyítása, hogy azon aláírása szerepel, az alperes bizonyítási kötelezettsége, amennyiben szakértői bizonyításra tesz indítvány, 120.000 forintot helyezzen letétbe.)

Tanúként meghallgatta személyesen az alperes korábbi ügyvezetőjét, a felperesnél és az alperesnél is ügyvezetői tisztséget betöltött (korábbi neve), ez utóbbit a megkeresett Balassagyarmati Járásbíróság útján is, mely járásbíróság tanúként hallgatta meg a forgalmi engedélyek kiadásánál ügyintézőként eljáró, a felperes és az alperes alkalmazásában is állt

..... előadta, a-tól és a-tól az alperes bérelte a gépeket, 3 vagy 5 éves tartós bérleti futamidővel kötöttek ezekre szerződéseket. Utána a felperesnek volt arra lehetősége, hogy a gépeket a tulajdonos bérbeadó által megjelölt maradványértéken megvásárolja. A felperest mi jelöltük ki, valamennyi 12 gép tekintetében volt ilyen kijelölő nyilatkozat. A felperes ezeket a gépeket meg is vásárolta, a gépjármű-nyilvántartásban való átvezetésük valóban nem történt meg. Miután ezeket a gépeket a felperes megvette, bérlet díjat fizetett neki az alperes. A 2002. május 23-i nyilatkozatban tévesen nyilatkozott, ugyanis ezek a gépek nem képezték az alperes tulajdonát, az alperes csak üzemeltető volt. ismeri, egy ideig élettársak voltak, két gyereke van tőle.

..... úgy nyilatkozott, a munkagépekkel kapcsolatosan nem volt tudomása erről az ügyről, a volt férje tájékoztatta, hogy milyen ügyről van szó. A CATERPILLAR munkagépeket a-tól, a KOMATSU gépeket a-tól bérelték. Ezek tartós bérletben voltak náluk 3-5 éves futamidővel. Úgynevezett nyílt végű operatív bérleti szerződések voltak, amelyben a futamidő végén maradványértéket vásárolhatta meg a felperes. A felperes vagyonkezelő céggé alakult. Már a bérleti szerződés megkötésekor a szerződés melléklete volt egy nyilatkozat, hogy ki jogosult megvenni maradványértéken ezeket a gépeket, itt minden esetben a volt megjelölve. Kb. 25-30 gép is volt amit ebben a konstrukcióban vett bérbe az alperes. A bérleti díjat költségként lehetett leírni. A felperes és az alperes a bérbeadásról egymás között bérleti szerződéseket kötött. Ezeknek a munkagépeknek a forgalmi engedélyeit soha nem látta. Megtekintve az egyik forgalmi engedélyt úgy nyilatkozott, kizárt dolog, hogy az alperes lett volna a tulajdonos, hiszen ő csak bérelte a gépeket. Egyetlen egy esetben sem volt olyan,

hogya a bérlő, azaz az alperes vette volna meg ezeket a gépeket. Az elétárt 2002. május 23-i nyilatkozaton szereplő aláírást nem ismerte el a sajátjának. Az elérakott papírokat, elkészített szerződéseket aláírta, elolvasásukra idő, lehetőség sem mutatkozott. Állította, a keresetben megjelölt gépek a felperes tulajdonában vannak. A felperes vagyonkezeléssel foglalkozó kft. volt, hitelek nem vett fel. Az alperes a folyamatban lévő munkákhoz folyamatosan kötött hitelszerződéseket, amelyekhez a hitelfedezet biztosítékaként bevonták a felperes tulajdonában lévő ingóságokat, ingatlanokat is. A tulajdonjog alperesre átruházására nem került sor.

..... előadta, a felperesi kft-ben négy órás foglalkoztatásban volt a megalakulásától, 2003-tól egészen a felszámolás kezdetéig, a gépkocsikkal kapcsolatos mindenféle ügyintézés a feladatköréhez tartozott, a járművek forgalomba helyezése iránti kérelmek intézésének 95 %-a is. A kérelmet ő töltötte ki. Feltételezte a 2002-es dátum alapján, hogy a kérelem akkor készülhetett, amikor kötelezték a nehézmunkagépeket is rendszám viselésére. Azonban ezen időpontban a felperesi kft. még nem létezett. Az elétárt nyilatkozaton szereplő aláírásról állította, azt biztosan nem írta alá. Arra nézve nem tudott nyilatkozni, a kereseti kérelemben feltüntetett földmunkagépek mely peres fél tulajdonában lehetnek, ezek vegyes tulajdonú gépek. A forgalmi engedélyben általában üzembentartóként a bérlő került feltüntetésre. Arra is előadást tett, hogy a gépeket az alperes lízingelte, a lízingszerződés alapján arról volt szó, hogy ő is veszi meg, tekintettel arra, hogy a felperesi kft. megalakulására még nem került sor. A nyilatkozat megtételére azért került sor, hogy a későbbi átíratási költségek esetleges megvásárlás esetén megspórolhatóak legyenek. Konkrétan úgy emlékezett, hogy a Nyilatkozatot 2012. május 23-án írta alá. A nevezett időpontban vált kötelezővé a gépjárművek rendszámának megszerzése, illetve forgalomba való bejegyzése. Az okmányirodában azt a tájékoztatást adták, hogy egy cégekivonattal, aláírási cégpéldánnyal, illetve egy nyilatkozattal, hogy a gépek az alperes tulajdonát képezik, beadható a forgalomba helyezés iránti kérelem.

Felperes a tanúnyilatkozatokat a saját álláspontja megerősítéseként értékelte.

Az alperes a tanúbizonyítást követően arra hivatkozott, a tanúk nyilatkozatai nem voltak alkalmasak a közhiteles nyilvántartáshoz fűződő vélelem megdöntésére, így a tulajdonjogát ellenkező bizonyításáig helyesnek kell elfogadni, nyilatkozat aggályos volta a bejegyzés hatályán, a vélelmen nem változtat. A volt az a cég, amely elővásárlási jogával meg kívánta venni a perbeli munkagépeket. A cég ügyvezetője, ezért nem tekinthető elfogulatlannak. Kétségbe vonta, hogy a felperes a tulajdonjogát igazolni tudta volna, figyelemmel a szerződés 2005. évi időpontjára is, és az eladó cégek tulajdonjoga sem került igazolásra. Írásszakértő kirendelését indítványozta a Nyilatkozaton szereplő aláírása

hitelességének megállapítására 120.000 forint szakértői díj letétbe helyezése mellett.

Arra is hivatkozott, az-vel az alperes képviselőjében 2007-ben kötött szerződésmódosításban a perbeli járművek jelentős részéről ismételtén úgy nyilatkozott, hogy azok az alperes kizárólagos tulajdonában állnak, s azokat az alperes tulajdonosként jelzáloggal terhelte meg.

A felperes az írásszakértő kirendelését ellenezte. Utalt arra, az a téves okmányirodai nyilvántartásból szerzett adatok alapján készítette a szerződésmódosítást, nyilvánvalóan nem tartotta nyilván, hogy melyik gép melyik cégé. Mindkét cég a családi vállalkozása volt, számára ezen okból is közömbös volt, mely cég nevében enged zálogjogot a banknak.

Az elsőfokú bíróság 2013. november 5-én kelt 17.G.40.479/2012/35. számú ítéletével megállapította, hogy a KOMATSU WB97 S-2 típusú forgalmi rendszámú FK197SF alvázszámú 09704 motorszámú, a KOMATSU SK07J típusú forgalmi rendszámú FK1SK07JF20402 alvázszámú, 16066 motorszámú, a KOMATSU SK07J típusú forgalmi rendszámú FK1SK07JF20460 alvázszámú, 16383 motorszámú, a KOMATSU SK07J típusú forgalmi rendszámú FK1SK07JF20749 alvázszámú, 15969 motorszámú, a KOMATSU WB97 S-2 típusú forgalmi rendszámú FK197SF10198 alvázszámú, 09760 motorszámú, a CATERPILLAR 216 típusú forgalmi rendszámú 4NZ02103 alvázszámú, 3NW15088 motorszámú, a CATERPILLAR 216 típusú forgalmi rendszámú 4NZ02197 alvázszámú, 3NW15352 motorszámú, a CATERPILLAR 216 típusú forgalmi rendszámú 4NZ02297 alvázszámú, 3NW17686 motorszámú, és a KOMATSU WB97R típusú forgalmi rendszámú 97F20740 alvázszámú, 10843 motorszámú gépjárművek tulajdonosa a felperes.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest a felperesnek 323.500 forint részperköltség, az államnak 630.000 forint illeték megfizetésére. Megkereste a Balassagyarmat Város Polgármesteri Hivatalának Okmányirodáját a fenti gépjárművek vonatkozásában a felperes Közúti Közlekedési Nyilvántartásba tulajdonosként bejegyzése iránt.

Kötelezte a felperest az államnak 297.000 forint megfizetésére. Az ítélet indokolásában a megállapítási kereset előterjeszthetősége tekintetében úgy foglalt állást, hogy az ingóságok tulajdonjogi helyzetének tisztázása a felszámolási eljárásra is tekintettel a felperes jogos érdeke, hiszen nem mindegy, hogy az ingóságok mely társaság felszámolási vagyonaiba tartoznak. A felperes jogmegóvási szükséglete pedig kifejezetten a gépjármű nyilvántartásba tulajdonosként bejegyzett alperessel szemben áll fenn. Osztotta az alperes álláspontját, miszerint a 2010-ben és 2011-ben a két felszámoló által kötött megállapodás nem alkalmas tulajdonjog keletkeztetésére, a felperes tulajdonjogát önmagukban nem igazolják. Ezért a felperest terhelte a perbeli 12 db gépjármű tulajdonjogának bizonyítása. Rámutatott arra, a felszámoló azonban az adott tartalmú megállapodást két alkalommal csak abban az esetben ír alá, és ismeri el

benne a felperes tulajdonjogát, ha arról a rendelkezésére álló felszámolási iratok, a cég könyvelése alapján kellő gondossággal meggyőződött.

Rögzítette, az alperes tulajdonos üzemben tartóként került a közhiteles gépjármű nyilvántartásba bejegyzésre, az üzemben tartóként bejegyzett alperes neve mellett a „tulajdonos” bejegyzés is szerepel, ami az alperes üzemben tartói és tulajdonosi minőségét igazolja. A közúti közlekedési nyilvántartásról szóló 1999. évi LXXXIV. törvény, amelynek 9. §-a szerint az üzemben tartó főszabály szerint maga a tulajdonos, vagy az a személy, aki jármű jogszerű üzemeltetésére szerződés, vagy más hitelt érdemlően igazolt jogcím alapján jogosult, és a járműnyilvántartásba bejegyezték. A közúti közlekedési nyilvántartás közhitelességéből eredően következik, hogy a gépjármű nyilvántartásba tulajdonosként bejegyzett személyt tulajdonosnak kell tekinteni. Ezt a jogi vélelmet kellett a felperesnek megdöntenie, saját tulajdonszerzése és annak jogcíme igazolásával. A vélelem a következők miatt dőlt meg: a beszerzett iratok szerint mindössze aláírásával ellátott Nyilatkozat képezte a bejegyzés alapját. Ebből a nyilatkozatból azonban az sem állapítható meg, hogy az alperes minek alapján tekintette tulajdonának a nyilatkozatban felsorolt gépeket, továbbá a társaság által egyoldalúan tett nyilatkozat nem alkalmas a tulajdonjog és a tulajdonszerzés igazolására. Ehhez a nyilatkozathoz nem áll rendelkezésre olyan adásvételi szerződés vagy más megállapodás, amely az alperes tulajdonszerzése jogcímét igazolná, és ilyet a tanúvallomások sem igazoltak.

..... tanúvallomásában megerősítette, hogy a perbeli gépjárművek nem képezték az alperes tulajdonát, a felperes volt jogosult a lízing lejárata követően maradványértéken történő megvásárlásukra, ami a felszámolást megelőzően folyamatosan meg is történt. Vitatta, hogy a nyilatkozatot aláírta volna. Ezt tanúvallomása is alátámasztotta, ugyanakkor a kérelem beadásának körülményeire, a konkrét gépjárművekkel kapcsolatosan nyilatkozni nem tudott. A tanúként meghallgatott is alátámasztotta tanúvallomását, miszerint a gépeket az alperes 3-5 éves tartós bérleti konstrukció keretében használta, azoknak üzembentartója volt. és tanúvallomása egyértelmű és egybehangzó volt a tekintetben, hogy általában a tartós bérletbe vett gépeket utóbb a felperes volt jogosult maradványértéken megvásárolni, és meg is vásárolta azokat. Néhány kivétellel a felperes szerezte meg a perbeli 12 gép tulajdonát, az alperes pedig ez idő alatt kizárólag üzembentartója volt a gépeknek, amellyel tényleges tevékenységet végzett. Életszerűnek fogadta el, hogy ennek indoka az volt, hogy később bérleti díjat tudott számlázni az alperesnek, amely így költségeket számolhatott el. és szavahihetőségével szemben kétely nem merült fel. A két társaság korábban a családhoz tartozott, azonban és időközben elváltak, a perben nem merült fel arra vonatkozóan adat, hogy ennek ellenére bármely ok miatt érdekeltek lennének az ügy mikénti kimenetelében. és egyértelmű és határozott egybehangzó tanúvallomásai alapján sürgősségtelenné találta a nyilatkozaton lévő aláírás valódiságának írásszakértővel való vizsgálatát, továbbá azon okból is, mert az aláírás valódisága esetén sem lenne alkalmas az adott nyilatkozat a gépjármű nyilvántartásba bejegyzett alperes tulajdonosi minőségére vonatkozó adat igazolására. Egy ilyen nyilatkozat minden egyéb megállapodás nélkül nem felel meg a közúti közlekedési nyilvántartás

jogszabályban megfogalmazott céljának, mely a tulajdon védelméhez és a hatósági okmányok közhitelességének bizonyításához fűződik. Az indítvány mellőzése során figyelemmel volt arra is, hogy a felperes „egyéb okiratokkal” is bizonyította a saját tulajdonszerzését.

..... tanúvallomása annak ellenére elfogadható volt, hogy aláírta a 2007. július 5-én kelt keretbiztosítéki jelzálogszerződés 1. számú módosítását. Az okirat tartalma azonban ugyanúgy valótlan, mint a 2002. május 23-án kelt nyilatkozaté. erre vonatkozóan elfogadható magyarázatot adott, ugyanakkor nem zárható ki, hogy a gépek forgalomba helyezésekor éppen azért nyilatkoztak az alperes tulajdonjogáról, hogy azokat az alperes fedezetként tudja felajánlani a bankkal kötött hitelszerződéséhez.

A felperes tulajdonjogát és a tanúk által elmondottakat támasztja alá az a tény, hogy a felszámolási eljárás kezdő időpontjában a perbeli gépjárművek jelentős része a felperes birtokában volt, figyelemmel arra, hogy a Ptk. 98., 99. és 112. §-ai értelmében a birtoklás a használat és a hasznok szedésének joga a tulajdonost illetik meg.

A tanúvallomások alátámasztják a felperes által csatolt további okiratok, így az 1-től 5-ig megjelölt KOMATSU típusú földmunkagépekre létrejött, 2005. november 30-án kelt megállapodás, mely a felperest vevőként jelöli meg, és a 2009 januárjában kötött megállapodás is, amelynek 1. pontja visszautal arra, hogy a felek között 2005. november 30-án adásvételi szerződés jött létre, melyre 2009-ben újabb számlát állítottak ki.

A 6-8. sorszám alatti, CATERPILLAR 216 típusú gépekre F/12. szám alatt számlát csatolt a felperes, amely használt gépek eladása alapján került kiállításra 2003 májusában, ezen a 6., 7. és 8. számú gépek az alvázszámok alapján egyértelműen beazonosíthatóak. A 11. számú KOMATSU típusú gépre a felperes az általa alperes felé kiállított bérleti díj számlával igazolta, hogy az adott gépet adta bérbe az alperesnek. A által 2002-ben kiállított üzembentartói jogról lemondó nyilatkozat is alátámasztja, hogy az alperes nem volt tulajdonosa a járműveknek, azokat csak használta, valójában üzemben tartó volt 2002-től. A felperes ezeket később, részben 2005-ben, a 3 darab CATERPILLAR típusú gépet pedig 2003-ban, egy KOMATSU típusú gépet pedig 2004 előtt vásárolt meg a-tól, valamint a-tól. Rámutatott, hogy a tartós bérleti jogviszony lejártát követő tulajdonszerzés a Ptk. 117. § (1) bekezdése szerinti átruházással való tulajdonszerzést jelent, amellyel egyidejűleg a felperes birtokába kerültek a gépek. Nem osztotta azt az alperesi álláspontot, hogy a felperesnek nemcsak a és a tulajdonszerzését és tulajdonjogát is bizonyítani kellene, de ezeket a gépeket az egyébként cégalapítással is igazoltan bányászati- és építőipari gépek nagykereskedelmével foglalkozó gazdasági társaságok adták tartós bérletbe az alperesnek. Az említett 3-5 éves futamidő a 2002-es forgalomba állítás időpontjához képest is helytálló, hiszen a becsatolt iratok szerint 2005-ben, illetve 2003-ban szerezte meg adásvételi szerződés útján a felperes a 9 darab gépjármű tulajdonjogát. Ezen időpontokban jóhiszemű vevőnek volt tekinthető, így a Ptk. 118. § (1) bekezdés alapján a gépeken akkor is tulajdonjogot szerzett, ha az eladó nem volt a tulajdonos. A 118. § (2) bekezdése értelmében a felperes kereskedelmi forgalmon kívül is tulajdonjogot szerezhette.

Mindezek alapján a keresetlevélben 1-8. és 11. számmal jelölt gépjárművek vonatkozásában a keresetnek helyt adott. Rögzítette, a 9., 10. és 12. számmal jelölt KOMATSU SK07J, a KOMATSU WB97S forgalmi rendszámú és a KOMATSU WB97 R2 forgalmi rendszámú gépjárművek vonatkozásában semmilyen további okirati bizonyítékot nem csatolt, így azok tulajdonjogának megszerzése kizárólag a tanúvallomások alapján nem bizonyított. Ezen okból e körben a kereset elutasításának volt helye.

Az ítélettel szemben mindkét fél fellebbezett jogi képviselő útján.

A felperes fellebbezésében az ítélet keresetét elutasító rendelkezése megváltoztatását, a KOMATSU SK07 J típusú, forgalmi rendszámú, 1SK07JF20451 alvázszámú, 161561 motorszámú, a KOMATSU WB97 S típusú, forgalmi rendszámú, FK197SF244 alvázszámú, 10388 motorszámú és a KOMATSU WB97 R2 típusú, forgalmi rendszámú, 97F20740 alvázszámú, 10843 motorszámú gépjárművek tekintetében is a tulajdonjoga megállapítását, ezen gépjárművek vonatkozásában is az okmányiroda tulajdonoskénti bejegyzése érdekében megkeresését, az alperest terhelő perköltség000 forint + áfa összegre felemelését, az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Előadta, ezen gépjárművek tekintetében az ítéletben felsorolt bizonyítékok közül csak a további okirati bizonyítékok hiányoznak, minden más jogi tény, bizonyíték ezekre is vonatkozik.

Az elsőfokú bíróság nem ismerte fel azt a körülményt, hogy a három gép tulajdonjoga tekintetében történő ítéleti rendelkezés hiányában nem zárul le a felek közötti jogvita, hanem az további vitákat generál. Az ítélet jogerőre emelkedése esetén egy újabb peres eljárásban kell állást foglalnia a bíróságnak, hogy alperes vagy maga-e a három gép tulajdonosa, az alperes tulajdonjogának megállapítására nem került sor. Az alperes követelhetné tőle a három gépjármű kiadását, viszont az alperes a gépjármű-nyilvántartás adatain felül a tulajdonjogát alátámasztó más bizonyítékokra nem tud hivatkozni. Amennyiben jogerős ítélet lenne arra, hogy a három gépjárműnek maga sem a tulajdonosa, így többé nem kérhetné tulajdonjogának a gépjármű-nyilvántartásba történő bejegyzését, és nem tudná értékesíteni az így uratlannak minősülő gépjárműveket.

Sérelmezte, az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal a két felszámoló között létrejött megállapodást, amely tartalmazza az alperes elismerését a három gépjárműt illető tulajdonjoga esetében, továbbá azt sem, hogy a felszámolási eljárás kezdő napján a gépjárművek a birtokában voltak, a megállapodások megkötésekor is és jelenleg is a birtokában vannak. Az elsőfokú bíróság bár hivatkozik ebben a körben a Ptk. 98-99. és 112. §-aira, azonban ezekből nem von következtetést a gépjárművek tulajdonjogára. Utalt arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.668/2009/7. számú közbenső ítéletében is úgy foglalt állást, hogy az ingó dolgok birtoka tulajdoni vélelemmel jár. Állította, a birtokláson alapuló tulajdoni vélelem alkalmazása indokolt felszámolási eljárások esetében is. A felszámolók gyakorlata az, hogy a nyilvántartásban nem szereplő vagyontárgyakat „fellelt”

vagyonként kezelik, s ha harmadik személy nem bizonyítja kétséget kívül tulajdonjogának fennállását, az adós cég vagyonaként értékesítik.

Hangsúlyozta, a fellebbezéssel érintett gépjárművek tekintetében is el kell dönteni, hogy azok az ő vagy alperes tulajdonát képezik-e. A rendelkezésre álló bizonyítékokból levezethető a tulajdonjoga.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet keresetnek helyt adó rendelkezése megváltoztatását, a kereset teljes elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását, másodsorban az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Előadta, az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékok egyenként és összességükben sem alkalmasak a közhiteles nyilvántartás által felállított jogi vélelem megdöntésére, a felperes tulajdonjogának megállapítására. A meghallgatott tanúk szavahihetősége és érdektelensége rokoni- és üzleti összefonódásuk, valamint függelmi viszonyuk ismeretében egyértelműen aggályos.

A per adatai alapján tényként állapítható meg, hogy a peres felek tulajdonosi köre „igen kusza”, a cégek közötti jogviszonyok rendezetlenek, és az épp aktuális banki, hatósági stb. céloknak és érdekeknek megfelelően lettek „ad hoc” módon papírozva.

..... tanú nem tekinthető érdektelennek, jogi érdeke fűződik a felperes tulajdonjoga megállapításához, mivel élettársi viszonyban él azzal a, akinek az egyszemélyes tulajdonában álló a felperestől származtatottan elővásárlási joggal rendelkezik a perbeli munkagépekre. személyesen is érintett az elővásárlási jog gyakorlásával kapcsolatban, ugyanis az élettársa tulajdonában álló kft-től általános meghatalmazással rendelkezik, az elővásárlási jog gyakorlására vonatkozóan.

..... tanú az életét egyértelmű jognyilatkozatokkal szemben a tárgyaláson gyakorlatilag „visszavonta” a korábban különböző időpontokban (2002. május 23-án és 2007 júliusában) különböző céllal - tulajdonjog bejegyzése és banki hitel - tett nyilatkozatait. Az ítélet szerint ez utóbbi, 2013-ban tett tanúvallomással megdöntötte a tanú két azzal ellentétes tartalmú egybehangzó korábbi - teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt és jogok keletkeztetésére fel is használt - jognyilatkozatát. Ilyen tényállás mellett tanú elfogulatlansága, érdektelensége és szavahihetősége megkérdőjelezhető, az elsőfokú bíróság tévesen tette a tanúnyilatkozatát az ítélet alappillérvé.

Sérelmezte az írásszakértő kirendelésére tett bizonyítási indítványa mellőzését, mely bizonyítás épp szavahihetőségét erősítette vagy cáfolhatta volna. Az elsőfokú bíróság megállapításai logikai ellentmondásban állnak egymással, amikor az elsőfokú bíróság egyrészt azt mondja ki, hogy tanú 2002. és 2007. években tett nyilatkozatait mindenképpen irrelevánsnak tekinti a per mikénti eldöntése szempontjából, mert a nyilatkozata nem lehetett alkalmas a tulajdonjog keletkeztetésére, másrészt ezzel szemben a felperesi tulajdonjog megállapításának egyik alappilléreként épp, és kisebb részben az arra épülő másik két tanú tárgyaláson tett szóbeli nyilatkozatát jelöli meg.

Az elsőfokú bíróság a tekintetben is következetlen, hogy végzésében felszólította alperest 120.000 forint írásszakértői díj letétbe helyezésére, ennek ellenére nem rendelkezett a letét visszautalásáról sem. A közel másfél évig húzódó perben semmiféle késedelmet nem okozott volna egy 60-90 nap alatt beszerezhető írásszakértői vélemény bevétele. Kitért arra is, tanúvallomása az ítélet érvelésével ellentétben nem csupán hogy nem erősítette meg a felperesi álláspontot, hanem az kifejezetten zavaros, ellentmondásokat tartalmazó, az ügy érdemére kiható bizonytalanságokat szaporító volt.

Vitatta, hogy a munkagépek birtoklása a felperes tulajdonjogát támasztják alá, utalva arra, a perbeli gépek által birtokolt, illetve irányított telepen kerültek eltárolásra, s azok felszámolóbiztosra részére történő kiadását Roland jogellenesen megtagadta.

Hivatkozott arra is, a 2002. május 23-án kelt nyilatkozat tényszerűen alkalmas volt a joghatás kiváltására, s mivel a járművek első forgalomba helyezéséről volt szó 2002-ben, az okirat jogilag is alkalmas lehetett a tulajdonjog bejegyzésére. E kérdést illetően azonban az elsőfokú bíróság előtt bizonyítás nem folyt.

Hangsúlyozta, amennyiben a felperes a közhiteles nyilvántartás által felállított jogi vélelmet meg is döntötte volna, úgy feltáratlan tényállás mellett abban az esetben is jogszabálysértő a felperes tulajdonjogának megállapítása. A felperesnek ugyanis a saját tulajdonjogát és adásvétel jogcímén történt szerzés esetén a jogelődje tulajdonjogát is igazolnia szükséges. A Ptk. 118. § (1) és (2) bekezdése alapján felperes nem bizonyította, ténylegesen kereskedelmi forgalomba vette volna a munkagépeket, felvetéseire a felperes és az elsőfokú bíróság sem tartotta indokoltnak a és képviselőinek tanúkénti meghallgatását.

Amikor felperes adásvételi szerződést kötött a perbeli munkagépekre, akkor a nyilvánvaló személyi- és üzleti összefüggésekre tekintettel pontos tudomása volt arról, hogy a járműnyilvántartás szerint mely cég a munkagépek bejegyzett tulajdonosa. A kereskedelmi forgalomban nem tulajdonostól visszterhesen szerző vevő csak jóhiszeműsége esetén, azaz akkor szerezhethet tulajdont, ha az átruházáskor nem tudta és nem is kellett tudnia, hogy a kereskedő nem tulajdonos. A Ptk. 118. §-a szerinti jóhiszeműség a felperes vonatkozásában nem áll fenn, hiszen a megvásárolt munkagépek rendezetlen tulajdonjogi státuszáról pontos tudomással rendelkezett,, mint ügyvezető tudott vagy tudnia kellett az általa tett, és az alperes tulajdonjogát tanúsító és megalapozó nyilatkozatokról. Nem került sor továbbá annak igazolására sem, hogy a gépek ellenértéke megfizetésre került volna, a kiállított számlák a vételár megfizetését nem igazolják, és az is megállapítható, hogy írásbeli okirat nem áll rendelkezésre sem tartós bérlet, sem lízing konstrukcióra vonatkozóan.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet fellebbezésével nem érintett rendelkezése helybenhagyását kérte. Kiemelte, az alperes az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékok közül figyelmen kívül hagyta az okmányirodától beszerezett nyilatkozatot, mely önmagában a tartalmából megállapíthatóan, még aláírása esetén sem teheti jogszerűvé az alperes tulajdonjogának bejegyzését. Ezen okirat alapján ugyanis nem volt helye a tulajdonjog „átruházás” címén bejegyzésének. A

perben igazolta, hogy a és a a perbeli gépekhez hasonló gépek legnagyobb hazai forgalmazója.

A fellebbezések az alábbiakra tekintettel megalapozatlanok.

A közúti közlekedési nyilvántartásról szóló 1999. évi LXXXIV. törvény alperes perbeli járművek első üzembe helyezése iránti kérelmeinek közlekedési igazgatósági hatósághoz benyújtásának időpontjában hatályos rendelkezései értelmében a járműnyilvántartás a járműtulajdonos (üzembentartó), a közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. r. törvény alapján nyilvántartott jármű, illetve a járműokmány adatait tartalmazó nyilvántartás (2. § 2. pont).

Az üzembeentartó a jármű tulajdonosa, illetve akit a jármű jogszerű üzemeltetésére szerződés vagy más hitelt érdemlően igazolt jogcím alapján a járműnyilvántartásba bejegyezték. (2. § 9. pont).

Az 5. § (1) bekezdés b)-c) pontjai értelmében a külön jogszabályban meghatározott körzet-központi feladatokat ellátó települési önkormányzat jegyzője feladatát képezte a jármű tulajdonjogát igazoló hatósági okmány (törzskönyv), valamint a jármű közúti forgalomban tarthatóságát igazoló okmány kiállítása, valamint a nyilvántartáson a b)-c) pontokban megjelölt adatok átvezetése is.

A 2011. december 31-ig hatályban volt, a közúti közlekedési igazgatási feladatokról, a közúti közlekedési okmányok kiadásáról, visszavonásáról szóló 35/2000.(XI.30.) BM rendelet perbeli időszakban hatályban volt 39. §-a szerint a törzskönyvben és a nyilvántartásban tulajdonosként azt a természetes vagy jogi személyt, illetőleg jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaságot lehetett feltüntetni, aki a jármű jogszerzését és származását igazolta.

A jelenleg hatályos szabályok szerint a hatósági feladatokat a központi közúti közlekedési nyilvántartó szerv, valamint - az okmánytár, az előzetes eredetiségvizsgálati nyilvántartás adatait kivéve - a közlekedési igazgatási hatóság látja el.

Az 5. § (1) bekezdése változatlanul a közlekedési igazgatási hatóság hatáskörébe utalja a nyilvántartáson az 5. § b)-c) pontjaiban megjelölt adatok, illetve adatváltozások átvezetését.

A közúti közlekedési igazgatási feladatokról, a közúti közlekedési okmányok kiadásáról és visszavonásáról szóló 326/2011.(XII.) Korm. rendelet 1.§ (1) bekezdése szerint a rendeletben meghatározott hatósági ügyekben főszabályként első fokon a fővárosi és megyei kormányhivatal járási (fővárosi kerületi) hivatala

(közlekedési igazgatási hatóság), valamint a Közigazgatási és Elektronikus Közszolgáltatások Központi Hivatala (Hivatal) jár el.

A 46. § (1) bekezdése szerint a törzskönyvben és a nyilvántartásban tulajdonosként azt a természetes személyt, jogi személyiséggel rendelkező vagy jogi személyiség nélküli szervezetet lehet feltüntetni, aki a jármű tulajdonjogának jogszerű megszerzését, származását, továbbá eredetiségét e rendeletben foglaltak szerint igazolja.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján a perbeli adatok maguk összességében történő okszerű értékelésével a tényállást helyesen tárta fel, és abból minden tekintetben helytálló jogi következtetésre jutott.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kifejtett indokaival egyetértett, azokat teljes terjedelmében nem kívánja megismételni.

A fellebbezésekben foglaltakra tekintettel azonban rámutat, hogy a felperes tévesen érvelt azzal, hogy a felszámolási eljárások folyamatban léte, a felszámolók közötti megállapodásokra, a járművek birtokában tartására figyelemmel azon járművek tekintetében is a tulajdonjoga megállapításának lett volna helye, amelyek vonatkozásában az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

Ezen három jármű (a, a ... és a forgalmi rendszámú, KOMATSU típusú járművek) esetében ugyanis ítéleti bizonyossággal, amint arra az elsőfokú bíróság is utalt, nem volt megállapítható a felperes nyilvántartásba bejegyzésre alkalmas tulajdonjog szerzése. A tulajdonszerzést a járművek birtoklása sem támasztja alá, tekintve, hogy ennek jogszerűségét az alperes vitatta, és a járművek csupán azon okból maradtak a felperes birtokában, mivel azok kiadását az alperes részére megtagadta.

Jelen jogerős ítélettel pedig, a felperes állításával ellentétben, a felek közötti jogvita eldőlt, figyelemmel arra, hogy a felperes tulajdonjogának megállapítása iránti keresete ezen járművek vonatkozásában nem vezetett eredményre, a közhiteles nyilvántartásba bejegyzett adatokhoz fűződő vélelmet nem sikerült megdöntenie. Abból, hogy a felperes tulajdonjog megállapítása iránti keresete részben megalapozatlan, okszerűen következik, hogy az elutasítással érintett járművek nem tekinthetők a felperes tulajdonának, azok vonatkozásában a felek jogviszonyában a nyilvántartásba bejegyzett adatok az irányadóak.

Az elsőfokú bíróság a tanúnyilatkozatokat helytállóan értékelte. Helyesen tárta fel a felek közötti konstrukciót, azt, hogy az alperes által „tartós bérletbe” vett járműveket a felperes volt jogosult a futamidő lejáratakor maradványértéken megvásárolni, az alperes a gépek üzemeltetője, használója volt.

Felperes valamennyi perbeli jármű tulajdonosának tekintette magát, nyilvánvalóan ezen okból rendelkezhet a a felperestől származtatottan elővásárlási joggal a járművekre. fűződő, alperes által állított kapcsolata azonban önmagában nem zárja ki, hogy ne tehetne elfogulatlan tanúvallomást, még akkor is, ha személyesen is érdekelt. előadását alperes perbeli időszakban ügyvezetői tisztséget betöltő volt felesége is megerősítette, így annak bizonyítékok sorából kirekesztésére a Fővárosi Ítéltábla sem látott lehetőséget, mint ahogy tanú vallomása tekintetében sem. Az elsőfokú bíróság kellő indokát adta a tanúvallomások figyelembevehetőségének. Téved az alperes azonban, amikor azt állítja, hogy a tanúvallomások, különösen tanúvallomása képeznék a felperes tulajdonjoga megállapításának alappillérét.

Az elsőfokú bíróság magyarázatát adta annak is, hogy az alperes tulajdonjogának nyilvántartásba vétele alapjául szolgáló, aláírását tartalmazó nyilatkozat azon okból nem tekinthető a bejegyzés alapjául szolgáló okiratnak, tekintet nélkül az aláírás valódiságára, vagy hamis voltára, mivel az nem volt alkalmas az alperes tulajdonszerzésének hitelt érdemlő igazolására, tekintve, hogy a tulajdonszerzés jogcímére nézve adatot egyáltalán nem tartalmazott. Tévesen vélt ezért logikai ellentmondást felfedezni az alperes a tanú nyilatkozatainak értékelése során.

Tévesen hivatkozott az alperes arra is, hogy az első forgalomba helyezésnél az okirat jogilag alkalmas lehetett volna a tulajdonjog bejegyzésére, ugyanis a tulajdonosi adatok bejegyzése vonatkozásában az 1999. évi LXXXVIII. törvény és a 35/2000.(XI.30.) BM rendelet sem tett különbséget első vagy további forgalomba helyezés között, ennek jogszabályi alapját az alperes sem jelölte meg.

A felperes a perben igazolta, hogy a és a perbeli gépekhez hasonló gépek kereskedelmével foglalkozó cég, ezért a Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával is, hogy szükségtelen a és a tulajdonjoga fennálltának bizonyítása, vizsgálata, a „tartós bérleti jogviszony” lejártát követő tulajdonszerzés a Ptk. 117. § (1) bekezdése szerinti átruházással, tehát a tulajdonostól való tulajdonszerzést jelent. Ezen okból pedig nem volt jelentősége a felperes jó- vagy rosszhiszeműségének.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan mellőzött minden további bizonyítást.

Azt kellett tehát megállapítani, hogy az elsőfokú bíróság 9 gépjármű tekintetében helytállóan állapította meg a felperes tulajdonjogát, míg 3 munkagép vonatkozásában pedig helyesen rendelkezett a kereseti kérelem elutasításáról.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor Balassagyarmat Város Polgármesteri Hivatala Okmányirodájának megkeresése iránt rendelkezett, ez idő szerint ugyanis a közlekedési igazgatási hatósági feladatokat első fokon a kormányhivatalok járási hivatalai látják el, jelen esetben a Nógrád Megyei Kormányhivatal Balassagyarmati Járási Hivatala.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint helybenhagyta.

Mindkét fél eredménytelenül fellebbezett, ezért a Fővárosi Ítéltábla a vitatott pertárgyértékekre (4.950.000 forint - 10.500.000 forint), a pernyertesség-pervesztesség arányára figyelemmel a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a felperes 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alkalmazásával megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 396.000 forint fellebbezési eljárási illeték államnak megfizetésére.

Az eredménytelenül fellebbező alperes szintén a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 840.000 forint fellebbezési eljárási illeték államnak megfizetésére.

Budapest, 2014. november 14.

. Rutkai Éva s.k.
a tanács elnöke
előadó bíró

Dr. Molnár József s.k.
bíró

. Felker László s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Oláhné Sárközi Veronika
bírószági ügyintéző